

sklonů k sobeckosti či sebestřednosti. Myslím, že jedním z důvodů, proč se nám doporučuje, abychom do manželství vstupovali brzy, je ten, abychom se vyvarovali toho, že si vypěstujeme nežádoucí charakterové rysy, které se jen těžko mění.

Je mi líto každého muže, který se dosud nerozhodl vyhledat věčnou společnici, a mé srdce krvácí kvůli sestrám, které dosud nedostaly příležitost se vdát. Někteří z vás se možná cítí osaměle a nedoceneně a nedokážete si představit, jak je možné, abyste i vy získali požehnání manželství a dětí nebo své vlastní rodiny. Pro Pána je vše možné, a On dodržuje zaslíbení, k nimž inspiruje své proroky, aby je pronášeli. Věčnost je dlouhá doba. Mějte víru v tato zaslíbení a žijte tak, abyste jich byli hodni, aby je Pán ve svém čase mohl ve vašem životě uskutečnit. Zcela jistě obdržíte každé slíbené požehnání, kterého jste hodni.

Promiňte mi prosím, že jsem mluvil o své drahocenné ženě Jeanene, ale tvoříme věčnou rodinu. Byla vždy radostná a šťastná, a většinou to vyplývalo z její služby druhým. I když byla velmi nemocná, ve svých ranních modlitbách prosila svého Otce v nebi, aby ji vedl k někomu, komu by mohla pomoci. Tato upřímná prosba byla stále znovu a znovu zodpovídána. Břímě mnohých bylo ulehčeno a jejich život rozjasněn. Měla neustále to požehnání, že byla nástrojem, který řídil Pán.

Vím, jaké to je milovat dceru našeho Otce v nebi, která s půvabem a s oddaností žila v plné míře nádhery svého spravedlivého ženství. Jsem si jist, že až ji jednou v budoucnu znovu uvidím za závojem, zjistíme, že jsme do sebe zamilovaní dokonce ještě více. Poté, co jsme strávili tento čas oddělení závojem, budeme jeden za druhého ještě vděčnější. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší D. Todd Christofferson
Kvorum Dvanácti apoštolů

„Kteréžkoli miluji, kárám a [ukázňuji]“

Už jen to, že ukázňování snášíme, [nás může] vytrýbit a připravit na přijetí větších duchovních výsad.

Náš Nebeský Otec je Bohem vysokých očekávání. To, co od nás očekává, vyjádřil Jeho Syn Ježíš Kristus těmito slovy: „Chtěl [bych], abyste byli dokonalí, dokonce jako já nebo jako Otec váš, který je v nebi, dokonalý je.“ (3. Nefi 12:48.) Otcovým záměrem je učinit nás svatými, abychom mohli „obstátí v celestiální slávě“ (NaS 88:22) a „přebývatí v [jeho] přítomnosti“ (Mojžíš 6:57). Ví, co se od nás vyžaduje, a tak, aby tato naše proměna byla možná, nám poskytuje svá přikázání a své smlouvy, dar Ducha Svatého, a co je nejdůležitější, Usmíření a Vzkříšení svého Milovaného Syna.

V podstatě Božím záměrem je to, abychom my, Jeho děti, mohly zakusit tu nejvyšší radost – být s Ním na věky a stát se takovými, jako je On. Před několika lety starší Dallin H. Oaks řekl: „Konečný soud není pouze ohodnocení celkového součtu dobrých a zlých skutků – toho, co jsme *učinili*. Je to ocenění konečného účinku našich skutků a myšlenek – toho, čím jsme se *stali*. Nestačí, abychom si jen tak prošli životem. Přikázání, obřady a smlouvy evangelia nejsou nějakým seznamem vkladů, jež jsou požadovány,

aby byly vloženy na nějaký nebeský účet. Evangelium Ježíše Krista je plánem, který nám ukazuje, jak se stát takovými, jakými se podle přání Nebeského Otce máme stát.“¹

Je smutné, že mnoho dnešních křesťanů neuznává fakt, že Bůh od těch, kteří v Něho věří, něco skutečně vyžaduje, a nahlíží na Boha spíše jako na služebníka, „který na zavolání uspokojí jejich potřeby“, nebo jako na terapeuta, který má lidem pomoci „mít o sobě dobré mínění“². Je to náboženský názor, který „nepředstírá, že mění životy“³. „Naproti tomu,“ říká jedna autorka, „Bůh vylíčený v židovských i křesťanských písmech požaduje nejen jakýsi závazek, ale náš samotný život. Biblický Bůh se věnuje životu a smrti, nikoli eleganci, a vyžaduje obětní lásku, nikoli neutrální mnějetojedno-ismus.“⁴

Rád bych mluvil o jednom konkrétním postoji a praxi, které si musíme osvojit, máme-li splnit vysoká očekávání Nebeského Otce. Jde o toto: ochotně přijímat ukázňování – a dokonce o ně i usilovat. Pokud chceme svůj život uvést v soulad s mužem dokonalým, tedy podle míry „postavy plného věku Kristova“

(Efezským 4:13), je ukázněvaní zásadní. Pavel o božském ukázněvaní neboli káráni řekl: „Nebo kohož miluje Pán, tohoť [kárá].“ (Židům 12:6.) Ačkoli je často nelehké to snášet, ve skutečnosti bychom se měli radovat z toho, že Bohu stojíme za ten čas a úsilí, aby nás ukázněval.

Božské ukázněvaní má nejméně trojí účel: 1) přimět nás činit pokání, 2) vytrýbit a posvětit nás a 3) občas nás v životě znovu nasměrovat na onu cestu, o které Bůh ví, že je pro nás lepší.

Přemýšlejte nejprve o pokání, oné nezbytné podmínce pro odpuštění a očištění. Pán prohlásil: „Já kteréžkoli miluji, kárám a [ukázněuji]; [buď tedy horlivý], a činí pokání.“ (Zjevení 3:19.) A také řekl: „A lid můj musí nezbytně býti ukázněván, dokud se nenaučí poslušnosti, musí-li to nezbytně býti, skrze věci, kterými trpí.“ (NaS 105:6; viz také NaS 1:27.) V jednom zjevení posledních dnů Pán přikázal čtyřem starším církevním vedoucím, aby činili pokání (tak jako to možná přikazuje mnohým z nás) z toho, že náležitě neučili své děti „podle přikázání“, a z toho, že nebyli „pilnější a starostlivější v domově“ (viz NaS 93:41–50). Bratr Jaredův v Knize Mormonově činil pokání poté, co Pán stanul v oblaku a hovořil s ním „po dobu tří hodin ... a ukázněval ho, protože nepamatoval na to, aby vzýval jméno Páně“. (Eter 2:14.) Protože bratr Jaredův na toto ostré pokárání ochotně zareagoval, dostalo se mu později výsady spatřit předsmrtelného Vykupitele a být Jím vyučován (viz Eter 3:6–20). Ovoce Božího ukázněvaní je pokání vedoucí ke spravedlivosti (viz Židům 12:11).

Kromě toho, že nás ukázněvaní podněcuje k pokání, může nás už jen to, že ukázněvaní snášíme, vytrýbit

a připravit na přijetí větších duchovních výsad. Pán pravil: „Lid můj musí býti zkoušen ve všech věcech, aby mohl býti připraven přijmouti slávu, již pro něj mám, a to slávu Sionu; a ten, jenž nechce snášeti ukázněvaní, království mého hoden není.“ (NaS 136:31.) Na jiném místě říká: „Neboť všichni ti, kteří nechtějí snášeti ukázněvaní, ale zapírají mne, nemohou býti posvěceni.“ (NaS 101:5; viz také Židům 12:10.) Jak dnes dopoledne řekl starší Paul V. Johnson, musíme si dát pozor, abychom neodmítali to, co nám pomáhá osvojit si božskou podstatu.

Následovníci Almy založili v Helamu společenství Sionu, ale poté byli uvedeni do poroby. Svě utrpení si nezasloužili – právě naopak –, ale záznam říká:

„Nícméně Pán považuje za vhodné svůj lid ukázněvati; ano, zkouší jeho trpělivost a jeho víru.

Nícméně – každý, kdo vkládá svou důvěru v něho, ten bude posledního dne pozvednut. Ano, a tak tomu bylo s tímto lidem.“ (Mosiáš 23:21–22.)

Pán je posílil a ulehčil jejich břemena tak, že je na svých bedrech téměř nepocítovali, a v příhodném čase je vysvobodil (viz Mosiáš 24:8–22). Jejich víra byla touto zkušeností nesmírně posílena, a od té doby se těšili z neobyčejného vztahu s Pánem.

Bůh používá i další podobu ukázněvaní neboli káráni k tomu, aby nás vedl do budoucnosti, kterou si nyní nedokážeme nebo nemůžeme představit, avšak o níž ví, že je pro nás

lepší. President Hugh B. Brown, dřívější člen Dvanácti a rádce v Prvním předsednictvu, se zmínil o jednom osobním zážitku. Vyprávěl, jak před mnoha lety koupil jednu zanedbanou farmu v Kanadě. Zatímco svou farmu uklízel a spravoval, narazil na rybízový keř, který byl vysoký skoro dva metry, a neplodil žádné ovoce, a tak ho důkladně prořezal, až z něj zbyly jen malé pahýly. Pak si všiml, jak se na každém pahýlu objevila kapka podobná slze, jako by onen keř plakal, a president Brown měl pocit, jako by ho slyšel naříkat:

„Jak jsi mi to mohl udělat? Tak krásně jsem rostl. ... A ty jsi mě teď ořezal. Každá rostlina v zahradě se teď na mě bude dívat spatra. ... Jak jsi mi to mohl udělat? Myslel jsem, že ty jsi ten, kdo je tady zahradník.“

President Brown odpověděl: „Podívej se, rybízový keříku, já jsem tady zahradník a já vím, čím chci, aby ses stal. Nechtěl jsem, aby z tebe byl nějaký ovocný strom nebo strom, který jen bude dávat stín. Chci, abys byl rybízový keř, a jednou, milý keříku, až budeš obtížen ovocem, mi řekneš: ‚Děkuji ti, pane Zahradníku, za to, že jsi mě měl tak rád, že jsi mě prořezal.‘“

O řadu let později sloužil president Brown jako vyšší důstojník kanadské armády v Anglii. Když jeho nadřízený důstojník padl v bitvě, byl president Brown na řadě jako ten, kdo by měl být povýšen na generála, a byl předvolán do Londýna. Ale i když byl ve všech ohledech způsobilý k povýšení, bylo mu to

odepřeno, protože byl mormon. Velící generál mu řekl v podstatě toto: „Vy si tu hodnost zasloužíte, ale já vám ji udělit nemůžu.“ To, v co president Brown deset let doufal, o co se modlil a na co se připravoval, mu v tu chvíli proklouzlo mezi prsty kvůli očividné diskriminaci. President Brown k této příhodě dále řekl:

„Nasedl jsem na vlak a [odjel jsem] ... se zlomeným srdcem a s hořkostí v duši. ... Když jsem dorazil do svého stanu, ... odhodil [jsem] čepici ... na lůžko. Zatal jsem pěsti a pohrozil jimi směrem k nebi. Řekl jsem: Jak jsi mi to, Bože, mohl udělat? Udělal jsem vše, co bylo v mých silách, abych to dokázal. Není nic, co bych mohl udělat – co jsem měl udělat – a co bych neudělal. Jak jsi mi to jen mohl udělat?“ Byl jsem zahořklý jako žluč.

A pak jsem uslyšel hlas a poznal jsem tón tohoto hlasu. Byl to můj vlastní hlas a ten hlas řekl: Já jsem tady zahradníkem. Já vím, co chci, abys dělal.‘ Hořkost se mi vytratila ze srdce a já jsem u polního lůžka padl na kolena, abych požádal o odpuštění za svou nevděčnost. ...

A nyní, téměř o 50 let později, ... vzhlížím [k Bohu] a říkám: „Děkuji ti, pane Zahradníku, za to, že jsi mě prořezal, za to, že jsi mě miloval natolik, že jsi mi způsobil tyto rány.“⁵

Bůh věděl, kým se Hugh B. Brown měl stát a co bylo třeba, aby k tomu došlo, a tak upravil jeho směr tak, aby ho připravil na svaté apoštolství.

Máme-li upřímnou touhu a snažíme-li se splnit ona vysoká očekávání svého Nebeského Otce, zajistí nám veškerou pomoc, kterou potřebujeme, ať jde o utěšení, posílení nebo ukáznění. Jsme-li vůči potřebnému ukáznění otevření, bude přicházet v mnoha podobách a z mnoha zdrojů. Může přijít během modlitby, když Bůh promlouvá k naší mysli a srdci skrze

Ducha Svatého (viz NaS 8:2). Může přijít v podobě modliteb, na něž zní odpověď „ne“ nebo jsou zodpovězeny jinak, než jsme očekávali. Ukáznění může přijít při studiu písem, když nám jsou připomenuty naše chyby, neposlušnost nebo jen něco, co jsme zanedbali.

Ukáznění může přijít od druhých, zvláště od těch, které Bůh inspiroval k tomu, aby nám pomáhali být šťastní. Apoštolové, proroci, patriarchové, biskupové a další jsou v Církvi dnes ze stejného důvodu jako v dávných dobách – „pro [zdokonalování]

svatých, k dílu služebnosti, pro vzdělání těla Kristova“ (Efezským 4:12). Možná, že něco z toho, co bylo řečeno na této konferenci, na vás zapůsobilo jako výzva k pokání nebo ke změně, která, pokud ji uposlechnete, vás pozvedne výše. Jako členové Církve si můžeme navzájem pomáhat; to je jeden z hlavních důvodů, proč Spasitel Církve založil. I tehdy, když se setkáme s negativní kritikou od lidí, kteří k nám nechovají téměř žádnou úctu nebo lásku, může být užitečné, když prokážeme dostatek pokory k tomu, abychom

jejich slova zvážili a vzali si z nich to, co nás může nějak obohatit.

Ukáznění – doufejme, že laskavé – může přijít i od manželského partnera. Starší Richard G. Scott, který k nám právě promluvil, si pamatuje, že když byl krátce ženatý, tak mu jeho žena Jeanene poradila, aby se při rozhovoru s lidmi díval přímo na ně. „Díváš se na zem, na strop, do oken, a na všechno možné, jen ne jim do očí,“ řekla. On si tuto laskavou výtku vzal k srdci, a díky tomu se stal mnohem působivějším, když radil druhým a pracoval s nimi. Jako jeden z těch, kteří jako misionáři na plný úvazek sloužili pod vedením tehdejšího presidenta Scotta, mohu potvrdit, že se při rozhovoru skutečně dívá přímo do očí. Také mohu dodat, že když je potřeba někoho ukáznit, může být ten pohled velmi pronikavý.

Rodiče mohou a musejí ukázněvat, nebo i kárat, pokud jejich děti nemají být podrobeny vlivu nemilosrdného protivníka a jeho přívrženců. President Boyd K. Packer poznamenal, že když je někdo v pozici, v níž má ukázněvat druhé, ale nečiní tak, myslí jen na sebe. Nezapomeňte, že takové pokárání má přijít v pravý čas s ostrostí neboli přímo, „když jsi pohnut

Duchem Svatým; a pak, následně, projevením větší lásky vůči tomu, jehož jsi pokáral, aby tě nepovažoval za nepřítele svého.“ (NaS 121:43.)

Pamatujte, že budeme-li odmítat ukázněvání, druzí s ním mohou zcela přestat, i když nás mají rádi. Budeme-li opakovaně odmítat jednat podle ukázněvání milujícího Boha, i On s ním přestane. Řekl: „Duch můj se nebude stále s člověkem nesnaditi.“ (Eter 2:15.) A konečně, většina našeho ukázněvání má přicházet zevnitř – měli bychom se stát sebeukázněujícími. Jedním z důvodů, proč se náš zesnulý milovaný kolega, starší Joseph B. Wirthlin, stal tak čistým a pokorným učedníkem, jakým skutečně byl, je to, že hodnotil svůj výkon ve všech pověřeních a úkolech. S touhou těšit Boha se rozhodl, že bude zjišťovat, co by býval mohl udělat lépe, a pak bude usilovně uplatňovat vše, čemu se naučil.

Každý z nás může naplňovat Boží vysoká očekávání, ať jsou naše schopnosti nebo talenty jakkoli velké nebo malé. Moroni nás ujišťuje: „Popřete-li v sobě veškerou bezbožnost a budete-li milovati Boha celou svou mocí, myslí a silou, pak je milost [Boží]

postačující pro vás, abyste milostí jeho mohli být dokonalí v Kristu.“ (Moroni 10:32.) Tuto posilující a uschopňující milost získáme díky vytrvalému a oddanému úsilí na straně své – úsilí, ke kterému bezpochyby patří podrobení se ukázněující ruce Boha a upřímné a úplné pokání. Modleme se o Jeho láskou motivované ukázněvání.

Kéž vás Bůh podporuje, zatímco se snažíte plnit Jeho vysoká očekávání, a kéž vám udělí plnou míru štěstí a pokoje, které se poté přirozeně dostavují. Víím, že vy i já můžeme být jedno s Bohem a Kristem. S pokorou a jistotou svědčím o našem Nebeském Otci a Jeho Milovaném Synovi a o radostných možnostech, které díky Nim máme. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

ODKAZY

1. Dallin H. Oaks, „Výzva stát se“, *Liahona*, leden 2001, 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; viz také Christian Smith a Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown, „The Currant Bush“, *Liahona*, Mar. 2002, 22, 24.